

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: **Generálna prokuratúra Slovenskej republiky**, Štúrova 2, Bratislava, proti žalovanému: **Krajský lesný úrad Bratislava**, Pekná cesta 19, Bratislava, za účasti vedľajších účastníkov: **1/ S.**, B. X., B., zastúpený Mgr. P. B., advokát, B., s.r.o., Š. X., B., **2/ Z.**, v zastúpení V. H., N., X. Č., **3/ L.**, v zastúpení A. L., K. X., Č., **4/ Š. M.**, Š. X., Č., **5/ M. H.**, H. X., B., **6/ V. K.**, C. X., Č., **7/ L. š.p.**, N. X., B., **8/ O. G.**, P. X., Č., **9/ A. M.**, F. X., Č., **10/ P.**, K. X., Č., **11/ JUDr. J. H.**, L. X., B., **12/ C. H.**, K. X., Č., **13/ M. K.**, F. X., Č., **14/ I. K.**, H. X., D., **15/ J. M.**, N. X., Č., **16/ A. L.**, K. X., Č., **17/ R. P.**, P. X., Č., **18/ M. S.**, H. X., Č., **19/ Ing. D. C.**, S. X., Č., **20/ P. H.**, H. X., Č., **21/ V. C.**, K. X., Č., **22/ T. M.**, S. X., Č., **23/ M. H.**, J. X., B., **24/ M. M.**, S. X., Č., **25/ M. H.**, K. X., B., **26/ V. H.**, N. X., Č., **27/ M. H.**, H. X., Č., o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. KLÚ-237/2005 zo dňa 25. júla 2005, na odvolanie žalobcu a vedľajších účastníkov v 5/ a 6/ rade proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č.k. 3S 82/2009-151 zo dňa 4. mája 2010 takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky konanie o odvolaní vedľajších účastníkov v 5/ a 6/ rade **z a s t a v u j e**.

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 3S 82/2009-151 zo dňa 4. mája 2010 **z r u š u j e** a vec mu **v r a c i a** na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e

Napadnutým rozsudkom krajský súd podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) zamietol žalobu žalobcu o preskúmanie postupu a zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. KLÚ-237/2005 zo dňa 25. júla 2005, ktorým odvolanie vedľajších účastníkov v 5/, 6/ a v 9/ rade zamietol a potvrdil rozhodnutie Obvodného lesného úradu v Bratislave zo dňa 20. mája 2005 č. 197/10/2005 BA5, ktorým tento schválil zmluvy o nájme výkonu práva poľovníctva v uznanom poľovnom revíri Č. a uložil P. podľa § 139 ods. 2 Občianskeho zákonníka o hospodárení so spoločnou vecou zabezpečiť úhradu nájomného v zmysle článku 2 ods. 11 zákona NS SR č. 99/1993 Z.z. o poľovníctve v znení neskorších predpisov.

O trovách konania rozhodol súd podľa § 250k ods. 1 O.s.p. tak, že neúspešnému žalobcovi a vedľajším účastníkom v 1/ až 28/ rade náhradu trov konania nepriznal.

V dôvodoch rozsudku krajský súd konštatoval, že neboli zistené žiadne skutočnosti, ktoré by odôvodňovali zmenu alebo zrušenie napadnutého rozhodnutia, keď žalovaný správny orgán dostatočne zistil skutkový stav veci, tento aj po právnej stránke správne posúdil a vo svojom rozhodnutí sa vysporiadal so všetkými námietkami žalobcu, uvedenými v odvolaní. Vyslovil, že zmluvy o nájme výkonu práva poľovníctva boli uzavreté s väčšinou vlastníkov pozemkov, ktoré tvoria poľovný revír, pričom tento bol správne posudzovaný ako vec spoločná v súlade s § 139 Občianskeho zákonníka, o ktorej rozhoduje nadpolovičná väčšina, počítaná podľa výšky podielov výmery poľovných pozemkov jednotlivých vlastníkov začlenených do príslušného poľovného revíru. Ďalej uviedol, že pokiaľ väčšina vlastníkov spoločného poľovného revíru prijala rozhodnutie urobiť určitý právny úkon v súvislosti s nájmom výkonu práva poľovníctva na spoločný poľovný revír, nevyžaduje sa, aby tento úkon podpísali aj vlastníci, ktorí nesúhlasili s prenájmom svojich pozemkov začlenených do predmetného spoločného revíru. Dodal, že nájomnú zmluvu môžu v takomto prípade uzavrieť tí, ktorých podiel v spoločnom poľovnom revíri predstavuje väčšinu. S ohľadom na uvedené sa súd prvého stupňa stotožnil s právnym záverom správnym orgánom, že neuzavretie nájomných zmlúv so všetkými vlastníkami poľovných pozemkov s výmerou viac ako 10 ha nie je prekážkou schválenia tých zmlúv, ktoré boli uzavreté s väčšinou vlastníkov pozemkov, preto ich schválením neboli odvolatelia ukrátení na svojich vlastníckych právach. Rovnako sa krajský súd stotožnil s právnym záverom žalovaného, že užívateľ poľovného revíru, ktorému vlastníci poľovného revíru, ktorých podiely v spoločnom poľovnom revíri predstavujú väčšinu, postúpili za odplatu zmluvou právo

poľovníctva, je zo zákona povinný uhradiť nájomné aj tým vlastníkom spoločného poľovného revíru, ktorí nájomnú zmluvu nepodpísali, pričom výška nájomného je určená sadzovníkom uvedeným v prílohe zákona č. 23/1962 Zb. o poľovníctve (ďalej len „zákon č. 23/1962 Zb.“). Podľa článku II ods. 11 cit. zákona za poľovné pozemky vlastníkov, ktoré sú menšie ako 10 ha prislúcha nájomné obci, v ktorej katastri sa tieto pozemky nachádzajú.

Proti tomuto rozsudku podali v zákonnej lehote odvolanie žalobca a vedľajší účastníci konania v 5/ rade M. H. a 6/ rade V. K. (v napadnutom rozhodnutí krajského súdu označovaný ako vedľajší účastník konania v 7/ rade).

Žalobca v rámci odvolania žiadal, aby odvolací súd podľa § 250ja ods. 3 O.s.p. zmenil rozsudok súd prvého stupňa tak, že rozhodnutie žalovaného správneho orgánu zo dňa 25. júla 2005, č. KLÚ-237/2005 zruší a vec vráti žalovanému správnenému orgánu na ďalšie konanie. Podané odvolanie odôvodnil v zmysle ust. § 205 ods. 2 písm. f/ O.s.p. tým, že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Žalobca namietal nesprávnosť vyššie uvedených záverov krajského súdu, a to z dôvodu, že pojem poľovný revír nie je presne definovaný v zákone č. 23/1962 Zb., ako ani v Občianskom zákonníku resp. inom všeobecne záväznom právnom predpise. Jeho obsah vyvodil z ust. § 5 a § 6 zákona č. 23/1962 Zb. Poukázal na viaceré ustanovenia cit. zákona, ako aj Občianskeho zákonníka a Ústavy Slovenskej republiky, z ktorých podľa žalobcu vyplýva, že poľovný revír je tvorený súvislými poľovnými pozemkami v celkovej najmenej výmere určenej zákonom, pričom o určení, že pozemky tvoria poľovný revír, rozhoduje príslušný orgán verejnej správy – obvodný lesný úrad. Uviedol, že v rámci procesu rozhodovania o uznaní poľovného revíru orgán verejnej správy už preskúmava aj vlastnícke práva k dotknutým pozemkom a tým aj určenie okruhu účastníkov konania. Dodal, že samotné uznanie poľovného revíru nemožno spájať so žiadnym zásahom do výkonu vlastníckeho práva ako aj foriem jeho užívania, o ktorých rozhoduje výlučne vlastník pozemku. Zdôraznil, že právo poľovníctva patrí v zmysle § 2 ods. 2 a § 14 ods. 1, 2 zákona č. 23/1962 Zb. jednoznačne vlastníkovi pozemku, ktorý teda aj o výkone práva poľovníctva je jediný oprávnený rozhodnúť. Právo poľovníctva môže vlastník pozemku, tvoriaceho súčasť uznaného poľovného revíru, vykonávať sám alebo toto právo môže za odplatu prenajať. Ďalej uviedol, že o skutočnosti, či bude vlastník pozemku vykonávať právo poľovníctva sám alebo ho prenajme, alebo prejaví vôľu, aby právo poľovníctva na pozemku nebolo vykonávané vôbec, prináleží rozhodnúť výlučne vlastníkovi pozemku a závisí od ním prejavenej vôle.

Právo poľovníctva predstavuje súhrn činností, ktoré sami o sebe, t.j. bez pozemkov tvoriacich poľovný revír, nemožno realizovať. Pozemky, ktoré tvoria súčasť poľovného revíru, a ktoré sú náležite identifikované z hľadiska výmery, druhu pozemku, katastrálneho územia, v ktorom sa nachádzajú, predstavujú vec – nehnuteľnú vec individuálne určenú, s ktorou je oprávnený disponovať výlučne vlastník. V poľovnom revíri, v ktorom je pozemok vlastníka „vymedziteľný“ v teréne na základe jeho identifikácie, je oprávnený rozhodovať o výkone práva poľovníctva na tomto pozemku výlučne vlastník pozemku. Toto neplatí v prípade spoluvlastníctva spoločnej veci (napr. urbársky majetok). Mal za to, že výkon práva poľovníctva súdy a lesné úrady nesprávne charakterizujú ako spoločnú vec. Podotkol, že Občiansky zákonník v § 118 až 121 rozlišuje medzi vecami a právami, v súvislosti s čím poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. MOBdo/1/2003 z 24. augusta 2004. Namietal, že ustanovenie § 139 Občianskeho zákonníka je aplikovateľné iba pri riešení právnych vzťahov medzi spoluvlastníkmi a nie medzi samostatnými vlastníkmi a už vôbec nie pri výkone samostatných práv. Poukaz na § 853 Občianskeho zákonníka a teda snahu o analogiu legis považoval za neprípustnú. Podľa žalobcu v danom prípade ide o stret súkromného a verejného práva, pričom predpisy súkromného práva sa v tomto prípade aplikujú iba do momentu uzavretia zmluvy o postúpení výkonu práva poľovníctva. Od uvedeného momentu podlieha daný právny vzťah predpisom verejného práva. Vyjadril nesúhlas s názorom súdu, že je postačujúce, aby zmluvu o postúpení výkonu práva poľovníctva podpísalo viac ako 50% vlastníkov a tým môže poľovnícke združenie alebo iný subjekt vykonávať právo poľovníctva na celom území tohto revíru. Keďže predmetom zmluvy o postúpení výkonu práva poľovníctva je postúpenie práv, podľa žalobcu nie je možné, aby minoritní vlastníci boli ukrátení na svojich právach. Rovnako nesúhlasil s tvrdením, že vlastníkov, ktorí majú menej ako 10 ha a odplata z nájomného je v zmysle čl. II ods. 11 zákona č. 99/1993 Z.z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 23/1962 Zb. o poľovníctve v znení neskorších predpisov poukazovaná obci, je možné prehlasovať a proti ich vôli vykonávať právo poľovníctva aj na ich pozemku. Občiansky zákonník, zákon č. 23/1962 Zb. a ani iný právny predpis týchto a ani iných menšinových vlastníkov pozemkov nezbavil ich práva rozhodovať o výkone práva poľovníctva. Namietal, že v prípade samostatných pozemkov je možno právo poľovníctva odvodiť ako nadstavbové a závislé výlučne na vôli toho, kto takýto pozemok vlastní. Doplnil, že individuálne vlastníctvo veci – pozemku nemožno za účelom zavedenia práva poľovníctva meniť na spoločnú vec s odňatím možnosti vlastníka o tomto práve rozhodovať a často aj proti vôli vlastníka. Vlastník pozemku má zákonom garantované postavenie účastníka konania pred orgánom štátnej

správy, rozhodujúcom o schválení zmluvy o nájme výkonu práva poľovníctva. Zdôraznil, že právo disponovať s pozemkami tvoriacimi poľovný revír, ako aj právo na nich hospodáriť, patrí výlučne vlastníkom. Vyslovil názor, že po vydaní rozhodnutia orgánu štátu o určení, že pozemky tvoria poľovný revír, pričom súčasťou hospodárenia na týchto pozemkoch má byť aj realizácia výkonu práva poľovníctva, sa individuálnemu vlastníkovi pozemku fakticky odníma možnosť prejaviť svoju vôľu, aby sa na jeho pozemku právo poľovníctva nevykonávalo, aj keď je súčasťou revíru. Aplikácia režimu spoločnej veci upravenej v § 139 ods. 2 Občianskeho zákonníka na uznaný poľovný revír nie je možná v spojitosti s dispozičným právom vlastníka pozemku začleneného do revíru. Uvedené ustanovenie sa vzťahuje výlučne na spoluvlastníkov a rozširovanie tohto ustanovenia na samostatných vlastníkov na základe analógie legis pokladal žalobca za neprípustné, nakoľko ich obmedzuje na ich ústavných právach. Podotkol, že činnosť obvodného lesného úradu ako aj jeho rozhodnutia sú vydávané podľa noriem verejného práva, ktoré sú principiálne kategorickými (kogentnými) normami, preto považoval analógiu v odvetví správneho práva za neprípustnú. S ohľadom na právnu úpravu vyjadrenú v zákone č. 23/1962 Zb. dospel k záveru, že pokiaľ nedôjde k podpísaniu zmluvy o postúpení výkonu práva poľovníctva niektorými minoritnými vlastníkmi pozemkov tvoriacich súčasť poľovného revíru, môže subjekt oprávnený na výkon práva poľovníctva realizovať právo poľovníctva len na pozemkoch, ktorých vlastníci právo výkonu poľovníctva zmluvne postúpili. Táto skutočnosť umožňuje vlastníkovi pozemkov, ktorý právo poľovníctva nepostúpil, aby v teréne vyznačil hranice, v ktorých právo poľovníctva nemožno vykonávať.

Ďalej *namietal aj procesné pochybenia žalovaného, s ktorými sa súd prvého stupňa náležite nevysporiadal*, pričom tieto spočívali v odňatí práva minoritných vlastníkov vyjadriť sa k predmetu konania, ako aj neobjasnenie právneho postavenia L. š.p. a súčasne vady v určení postavenia účastníkov konania, ktorí boli spoluvlastníkmi pozemkov tvoriacich poľovný revír Č.

V závere odvolania uviedol, že preskúmané rozhodnutie predstavuje zásah do vlastníckych práv, v dôsledku čoho *došlo k porušeniu čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Opätovne poukázal na rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) z 29. apríla 1999 týkajúceho sa sporu Chassagnou c/a Francúzsko.*, v ktorom súd v obdobnej veci poukázal na diskrimináciu a potrebu ochrany vlastníctva, pokiaľ zo strany štátu došlo k zásahu do práv

vlastníkov pozemkov proti ich vôli v súvislosti s poľovníctvom. ESLP konštatoval, že obmedzenie voľnej dispozície s právom užívania spojeným s vlastníctvom pozemku formou núteného vkladu ich práva poľovníctva predstavuje neprimeraný zásah do práva, ktoré majú vlastníci a došlo takým konaním k porušeniu druhého odseku Protokolu č. 1 ESLP. Zároveň považoval odlišné zaobchádzanie s veľkými a malými vlastními poľovních pozemkov za diskrimináciu založenú na majetku v zmysle čl. 14 Dohovoru, čím došlo k porušeniu čl. 1 Protokolu č. 1 v spojení s čl. 14 Dohovoru.

Vedľajší účastník konania v 6/ rade sa podaným odvolaním domáhal zrušenia rozsudku krajského súdu v plnom rozsahu a súčasne zrušenia rozhodnutia Obvodného lesného úradu v Bratislave č. 197/10/2005 BA5 a rozhodnutia žalovaného č. KLÚ-237/2005. Namietal, že podľa § 2 ods. 2 zákona č. 23/1962 Zb. právo poľovníctva patrí vlastníkovi poľovních pozemkov, ktorému ho správny orgán nemôže odňať. Mal za to, že toto právo nemajú vedľajší účastníci v 1/ a 2/ rade. Napadnutý rozsudok považoval za nepreskúmateľný, nakoľko súd prvého stupňa svoj záver, že revír je spoločná vec neodôvodnil ustanoveniami zákona, o ktoré sa opiera. Uviedol, že správny orgán mu v zmysle § 14 ods. 1 zákona č. 23/1962 Zb. nedal možnosť rozhodovať o postúpení výkonu práva poľovníctva, napriek skutočnosti, že Obvodný lesný úrad v Bratislave a Krajský lesný úrad Bratislava ho rozhodnutiami č. 04/236-Fri a č. KLÚ 205/2/04 uznali za vlastníka tohto revíru. Dodal, že s ohľadom na § 14 ods. 2 zákona č. 23/1962 Zb. nie je jeho povinnosťou výkon práva poľovníctva prenajať, pričom správny orgán mu nedal možnosť uvedené uplatniť, keď konal s vedľajšími účastníkmi v 1/ a 2/ rade ako majoritnými vlastními. Ďalej namietal, že krajský súd nezodôvodnil, v ktorý deň a akým spôsobom bolo rozhodnuté o postúpení výkonu práva poľovníctva. Poukázal na skutočnosť, že v rozhodnutiach č. 04/236-Fri a č. KLÚ 205/2/04 nie sú stanovené podiely, preto nemohlo dôjsť k naplneniu podmienok podľa § 139 ods. 2 Občianskeho zákonníka len za účasti vedľajších účastníkov v 1/ a 2/ rade. Zdôraznil, že vedľajší účastník v 23/ rade M. H. si neprevzal rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa č. 197/10/2005 BA5 a následné rozhodnutie žalovaného č. KLÚ-237/2005, teda rozhodnutia nie sú právoplatné. Ďalej podotkol, že zmluvy za P. podpisoval V. C., ktorý podľa stanov nebol štatutárnym orgánom a ani nemal splnomocnenie od poľovníckeho združenia, ktorou námietkou sa však súd prvého stupňa nezaoberal. Nesúhlasil so záverom súdu, že schválením zmlúv nebol ukrátený na svojich vlastníckych právach, nakoľko týmto spôsobom prišiel o výkon práva poľovníctva.

Vedľajší účastník konania v 5/ rade sa podaným odvolaním domáhal zrušenia rozsudku krajského súdu v plnom rozsahu a súčasne zrušenia rozhodnutia Obvodného lesného úradu v Bratislave č. 197/10/2005 BA5 a rozhodnutia žalovaného č. KLÚ-237/2005. Namietal, že podľa § 2 ods. 2 zákona č. 23/1962 Zb. právo poľovníctva patrí vlastníkovi poľovných pozemkov, ktorému ho správny orgán nemôže odňať. Napadnutý rozsudok považoval za nepreskúmateľný, nakoľko súd prvého stupňa svoj záver, že revír je spoločná vec neodôvodnil ustanoveniami zákona, o ktoré sa opiera. Uviedol, že správny orgán mu v zmysle § 14 ods. 1 zákona č. 23/1962 Zb. nedal možnosť rozhodovať o postúpení výkonu práva poľovníctva, napriek skutočnosti, že Obvodný lesný úrad v Bratislave a Krajský lesný úrad Bratislava ho rozhodnutiami č. 04/236-Fri a č. KLÚ 205/2/04 uznali za vlastníka tohto revíru. Dodal, že s ohľadom na § 14 ods. 2 zákona č. 23/1962 Zb. nie je jeho povinnosťou výkon práva poľovníctva prenajať, pričom správny orgán mu nedal možnosť uvedené uplatniť. Ďalej namietal, že krajský súd nezdôvodnil, v ktorý deň a akým spôsobom bolo rozhodnuté o postúpení výkonu práva poľovníctva. Poukázal na skutočnosť, že v rozhodnutiach č. 04/236-Fri a č. KLÚ 205/2/04 nie sú stanovené podiely, preto nemohlo dôjsť k naplneniu podmienok podľa § 139 ods. 2 Občianskeho zákonníka len za účasti vedľajších účastníkov v 1/ a 2/ rade. Dal do pozornosti rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Cdo/162/2004, podľa ktorého ak nie je všetkým spolumajiteľom daná možnosť hlasovať, nemožno takéto hlasovanie považovať v zmysle ustanovenia § 139 ods. 2 Občianskeho zákonníka za platné. Podotkol, že vedľajší účastníci v 1/ a 2/ rade podpísali zmluvy o prenájme „pred uplynutím právoplatnosti“ rozhodnutia č. KLÚ 205/2/04 a to dokonca s V. C., teda osobou, ktorá podľa stanov P. nebola štatutárnym orgánom a ani nemala splnomocnenie na zastupovanie. Napadnutý rozsudok pokladal za rozporný s rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. MOBdo/1/2003 zo dňa 24. augusta 2004, nakoľko výkon práva poľovníctva nie je vecou. Preto mal za to, že danú problematiku je možné riešiť len v režime zákona č. 23/1962 Zb., ktorý má voči Občianskemu zákonníku postavenie lex specialis. Zdôraznil, že vedľajší účastník v 23/ rade M. H. si neprevzal rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa č. 197/10/2005 BA5 a následné rozhodnutie žalovaného č. KLÚ-237/2005, teda rozhodnutia nie sú právoplatné. Rovnako ako vedľajšia účastníčka konania A. H. si neprevzala rozhodnutie č. KLÚ-237/2005. Namietal aj skutočnosť, že L. je uvedený v rozhodnutiach č. OLÚ 04/236 a v rozhodnutí č. KLÚ-205/2/04 ako spolumajiteľ poľovného revíru o výmere 33,20 ha, preto podľa zákona č. 23/1962 Zb. za prenájom mu patrí úhrada v peniazoch. Avšak v rozhodnutiach č. 197/10/05 BA5 a č. KLÚ-237/2005 L. ako spolumajiteľ poľovného revíru absentuje, teda mu nie je platená ani úhrada

za prenájom zo strany poľovníckeho združenia, v čom videl ďalší z dôvodov nezákonnosti napadnutého rozsudku.

Vedľajší účastník v 1/ rade v písomnom vyjadrení k podaným odvolaniam navrhol rozsudok Krajského súdu v Bratislave č.k. 3S 82/2009-151 zo dňa 4. mája 2010 potvrdiť a vedľajšiemu účastníkovi v 1/ rade priznať náhradu trov odvolacieho konania. Stotožnil sa s názorom prvostupňového súdu, že poľovný revír musí byť posudzovaný ako spoločná vec v súlade s § 139 Občianskeho zákonníka, a teda že pre uzatvorenie zmluvy o nájme výkonu práva poľovníctva je postačujúci súhlas väčšiny vlastníkov pozemkov, ktoré tvoria poľovný revír. Vyslovil názor, že iný postup v súlade so zákonom č. 23/1962 Zb. v znení platnom ku dňu uzatvorenia zmluvy nebol možný. Ďalej uviedol, že zákon o poľovníctve bol prijatý v roku 1962, kedy vzhľadom na spoločenské pomery nebol predpoklad, že pôda bude v súkromnom vlastníctve fyzických osôb resp. ak aj v súkromnom vlastníctve naďalej zostala, že títo vlastníci budú svoje vlastnícke práva ešte niekedy reálne vykonávať. Zmenou spoločenského zriadenia došlo k podstatnej zmene vlastníckych práv k lesným a poľnohospodárskym pozemkom, s čím zákon č. 23/1962 Zb. nepočítal a z uvedeného dôvodu podrobne neriešil situáciu, kedy sú vlastníkmí pozemkov tvoriacich poľovný revír viaceré osoby. Preto bolo za účelom zabezpečenia riadneho výkonu poľovného práva potrebné postupovať analogicky v zmysle § 139 Občianskeho zákonníka. Ak by sa pripustil názor, že v prípade nesúhlasu menšinových vlastníkov pozemkov tvoriacich poľovný revír je možné vykonávať právo poľovníctva iba na časti poľovného revíru, došlo by k situácii, kedy by bol zmarený účel zákona o poľovníctve a na veľkom množstve poľovných pozemkov by nebol zabezpečený výkon činností zameraných na zachovanie, zveľaďovanie, ochranu a optimálne využívanie genofondu zveri ako prírodného bohatstva Slovenskej republiky. Doplnil, že potreba posudzovania poľovného revíru obdobne ako spoločnej veci v súlade s § 139 Občianskeho zákonníka bola potvrdená aj vo viacerých rozhodnutiach Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, na ktoré upozornil aj vedľajší účastník v 2/ rade. Uvedené tiež bolo podľa názoru vedľajšieho účastníka v 1/ rade potvrdené úpravou prijatou v zákone č. 274/2009 Z.z. o poľovníctve a o zmene a doplnení niektorých zákonov, ktorý neumožňuje rozdeliť poľovný revír na časti na účel ich samostatného užívania a stanovuje, že vlastníci spoločného poľovného revíru rozhodujú o jeho užívaní hlasovaním a pre uzatvorenie zmluvy o užívaní poľovného revíru je potrebný súhlas dvojtretinovej väčšiny vlastníkov počítanej podľa výmery poľovných pozemkov začlenených do poľovného revíru.

Vedľajší účastník v 10/ rade v písomnom vyjadrení k podaným odvolaniam navrhol, aby odvolací súd rozsudok Krajského súdu v Bratislave č.k. 3S 82/2009-151 zo dňa 4. mája 2010 potvrdil a odvolanie zamietol. Uviedol, že P. sa listom zo dňa 21. novembra 2009 vyjadrilo k prejednávanej problematike v bode 1. až 9. a následne Krajský súd v Bratislave podrobne vykonal výklad a rozbor, detailne posudzoval vec v súlade so zákonom č. 23/1962 Zb. a s Občianskym zákonníkom. Trval na vyjadrení, že zmluvy boli uzatvorené v súlade s § 16 ods. 1 zákona č. 23/1962 Zb. a Metodickou pomôckou k riešeniu aktuálnych problémov výkonu štátnej správy na úseku poľovníctva – zaslanie, vydané Ministerstvom pôdohospodárstva Slovenskej republiky dňa 27. novembra 2002, číslo 12761/2002-740/236 na základe vyjadrenia G. P. S. R. č. VI Gd 4140/98-10 a v súlade s usmernením Ministerstva pôdohospodárstva Slovenskej republiky zo dňa 23. augusta 2005, číslo: 5342/2005-700. Zároveň dal do pozornosti rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Sžo/33/2008, 2Sžo/4/2008 a 8Sžo/230/2008, z obsahu ktorých vyplýva, že Najvyšší súd Slovenskej republiky považuje spoločný poľovný revír za spoločnú vec, resp. zdieľa právny názor, že na nakladanie s poľovným revírom je nutné aplikovať § 139 ods. 2, 3 Občianskeho zákonníka. Nesúhlasil s tvrdením žalobcu, že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, nakoľko žalobca v podanom odvolaní nerešpektuje zásadu prednosti *lex specialis* pred *lex generalis* vo vzťahu zákona č. 23/1962 Zb. a Občianskeho zákonníka a neberie do úvahy ani vykonávacie vyhlášky k zákonu o poľovníctve. Za neodborný považoval záver žalobcu, že disponovať s poľovnými pozemkami, ako aj na nich hospodáriť patrí výlučne vlastníkom, keďže vlastníctvo pozemkov týmto nie je dotknuté a hospodáriť na nich je možné len podľa lesných hospodárskych plánov – LHP, z čoho vyplýva, že ani vlastník si nemôže na nich hospodáriť ako chce, nemôže ťažiť akú chce drevinu a pod. Preto ak niekto nedokáže hospodáriť na svojom pozemku uzavrie dohodu, že túto činnosť bude vykonávať iná fyzická alebo právnická osoba (napr. L., štátny podnik). Rovnako za zavádzajúcu považoval informáciu, že súčasťou hospodárenia na týchto pozemkoch má byť aj realizácia výkonu práva poľovníctva, pričom však hospodárenie v lesoch prebieha na základe zákona č. 326/2005 Z.z. o lesoch, vyhlášky o hospodárskej úprave lesov, zákona o reprodukčnom materiály atď. Výkon práva poľovníctva sa realizuje podľa zákona o poľovníctve, vyhlášky k zákonu o poľovníctve, zákona o zbraniach a strelive, preto je potrebné posúdiť u osoby, ktorá sa domáha výkonu práva poľovníctva a tvrdí, že jej toto právo bolo odňaté, či osoba netrpí duševnou poruchou, alebo či jej nebola políciou odňatá zbraň. Taktiež za nesprávny považoval názor žalobcu, že individuálnemu vlastníkovi

pozemku sa fakticky odníma možnosť prejavíť svoju vôľu, aby sa na jeho pozemku právo poľovníctva nevykonávalo, aj keď je súčasťou revíru, pretože starý zákon (už neplatný) č. 23/1962 Zb. riešil aj problematiku nepoľovných pozemkov.

Vedľajší účastník v 9/ rade v písomnom vyjadrení k podaným odvolaniam navrhol zrušiť rozsudok Krajského súdu v Bratislave č.k. 3S 82/2009-151 zo dňa 4. mája 2010 v plnom rozsahu a súčasne zrušiť aj rozhodnutia žalovaného č. KLÚ-237/2005 a Obvodného lesného úradu v Bratislave č. 197/10/05 BA5. Uviedol, že sa v plnej miere stotožňuje s odvolaním podaným žalobcom proti napadnutému rozsudku. Mal za to, že jednoznačne boli porušené práva vlastníkov pôdy a účastníkov konania, ktorý sa o svoje práva prihlásili.

Žalovaný v písomnom vyjadrení k podaným odvolaniam navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky odvolanie žalobcu v zmysle § 250j ods. 1 O.s.p. zamietol a rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave č.k. 3S 82/2009-151 potvrdil. Uviedol, že trvá na doterajších vyjadreniach a nesúhlasí s tvrdeniami odvolateľov. Vyslovil, že odvolatelia si v celej veci pletú výklad pojmu spoločná vec, keď mylne tvrdia, že spoločnou vecou je výkon práva poľovníctva. Avšak spoločnou vecou nemôže byť súbor činností, keďže je ňou v zmysle Občianskeho zákonníka hmotná vec, v tomto prípade spoločný poľovný revír. Skutočnosť, že poľovný revír sa považuje za spoločnú vec podľa žalovaného vyplýva zo znenia § 14 ods. 1 zákona č. 23/1962 Zb. Preto pokladal za správne rozhodnutie súdu posudzovať poľovný revír, ako spoločnú vec v súlade s § 139 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého o spoločnej veci rozhoduje nadpolovičná väčšina, počítaná podľa výšky podielov výmery poľovných pozemkov jednotlivých vlastníkov začlenených do spoločného poľovného revíru. Z uzatvorených zmlúv o prenajatí výkonu práva poľovníctva podľa žalovaného vyplýva, že o výkone práva poľovníctva v tomto prípade rozhodli vlastníci spoločného poľovného revíru nadpolovičnou väčšinou v súlade s § 139 Občianskeho zákonníka. Z uvedeného vychádzal aj žalovaný pri vydaní preskúmaného rozhodnutia. Námietky vedľajších účastníkov v 5/ a 6/ rade pokladal v celom rozsahu za zmätočné a nezrozumiteľné a ich argumentáciu za nejasnú. Za zmätočné považoval aj odvolanie žalobcu, ktoré podľa názoru žalovaného absolútne popiera platnosť zákona č. 23/1962 Zb., nakoľko o skutočnosti, že poľovné pozemky zlúčené alebo pričlenené do uznaného poľovného revíru tvoria spoločný poľovný revír, hovorí už citované ustanovenie § 14 zákona č. 23/1962 Zb. Nakladanie s takýmto spoločným poľovným revírom je nakladanie so spoločnou vecou. O hospodárení

so spoločnou vecou rozhodujú spoluvlastníci. Rovnako zmätočné je aj tvrdenie žalobcu, že spoločnou vecou je výkon práva poľovníctva, ktoré nemá oporu v zákone, pretože ako spoločná vec je definovaný spoločný poľovný revír. V zmysle § 2 ods. 1 zákona č. 23/1962 Zb. výkon práva poľovníctva je súbor špecifických činností, ktoré musia užívatelia poľovného revíru vykonávať v súlade so zákonom č. 23/1962 Zb. Právo poľovníctva je určitá – špecifická forma užívania prenajatej spoločnej veci. Zdôraznil, že žalovaný nikdy netvrdil, že spoločnou vecou je výkon práva poľovníctva.

Dňa 28. júna 2010 boli Krajskému súdu v Bratislave doručené podania vedľajších účastníkov v 5/ a 6/ rade, ktorými svoje odvolania proti napadnutému rozsudku krajského súdu zobrali späť a žiadali, aby ich pôvodné odvolania boli posudzované ako vyjadrenie sa k odvolaniu žalobcu.

Následne dňa 29. júna 2010 bolo Krajskému súdu v Bratislave doručené podanie žalobcu, ktorým sa vyjadril k odvolaniam podaným vedľajšími účastníkmi konania v 5/ a 6/ rade. S dôvodmi uvedenými v odvolaniach oboch vedľajších účastníkov sa stotožnil a považoval ich za právne relevantné, na základe ktorých navrhol, aby odvolací súd podľa § 250ja ods. 2 O.s.p. zmenil rozsudok súdu prvého stupňa tak, že zruší rozhodnutie žalovaného správneho orgánu z 25. júla 2005 č. KLÚ-237/2005 a vec vráti žalovanému správnenému orgánu na ďalšie konanie.

Vzhľadom na skutočnosť, že vedľajší účastníci v 5/ a 6/ rade vzali svoje odvolania proti rozsudku súdu prvého stupňa späť predtým, ako bolo o nich rozhodnuté, odvolací súd podľa ustanovenia § 246c ods.1 O.s.p. v spojení s ust. § 207 ods.3 O.s.p. konanie o odvolaní vedľajších účastníkov v 5/ a 6/ rade zastavil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 v spojení s § 246c ods. 1 O.s.p.) preskúmal rozsudok krajského súdu podľa § 212 ods. 1 O.s.p., prejednal odvolanie žalobcu bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 a § 250ja ods. 2 O.s.p., a dospel k záveru, že je potrebné rozsudok Krajského súdu v Bratislave zrušiť podľa § 221 ods. 1 písm. f/ O.s.p. a podľa § 221 ods. 2 O.s.p. vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie, a to pre závažné procesné pochybenie spočívajúce v nedostatočnom odôvodnení rozhodnutia.

Zmyslom a účelom platnej právnej úpravy správneho súdnictva je poskytovať efektívnu ochranu verejným subjektívnym právam fyzických a právnických osôb.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť postupu a rozhodnutí orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia alebo zrušujú práva alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb, ako aj rozhodnutí, ktorými práva a právom chránené záujmy týchto osôb môžu byť priamo dotknuté (§ 244 ods. 1, 2 O.s.p.).

Podľa § 247 ods. 1 O.s.p. podľa ustanovení tejto hlavy (t. j. druhej hlavy piatej časti) sa postupuje v prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu.

Podľa § 250j ods. 1 O.s.p. ak súd po preskúmaní rozhodnutia a postupu správneho orgánu v rozsahu a z dôvodov uvedených v žalobe (ďalej len "v medziach žaloby") dospel k záveru, že rozhodnutie a postup správneho orgánu v medziach žaloby sú v súlade so zákonom, vysloví rozsudkom, že sa žaloba zamieta.

V zmysle citovaného ustanovenia § 250j ods. 1 O.s.p. príslušný súd rozhodne vo veci samej tak, že žalobu zamietne, ak zistí, že rozhodnutie a postup správneho orgánu v medziach žaloby sú v súlade so zákonom. Záver o súlade postupu a rozhodnutia správneho orgánu so zákonom sa týka rozsahu a z dôvodov, pre ktoré bola žaloba podaná. Súd musí v rozsahu prieskumu venovať pozornosť tomu, či vo veci nemalo byť prednostne aplikované komunitárne právo (čl. 7 ods. 2 ústavy) a podľa výsledku aj takéhoto prieskumu musí postupovať v súlade s citovaným článkom ústavy.

Procesnému právu účastníka konania vznášať v žalobe námietky nezákonnosti voči postupu a rozhodnutiu správneho orgánu zodpovedá povinnosť správneho súdu preskúmať rozhodnutie správneho orgánu v rozsahu žalobných námietok, o vznesených námietkach rozhodnúť a pokiaľ ich nepovažoval za dôvodné, vysvetliť a vyložiť, z akých dôvodov. Ak tak správny súd neurobí, zaťažá svoje rozhodnutie nielen vadami spočívajúcimi v porušení všeobecných procesných princípov - podraditeľných pod vadu konania v zmysle § 221 ods. 1 písm. f/ O.s.p. - ale súčasne postupuje aj v rozpore so zásadami vyjadrenými v druhej hlave, siedmom oddiele Ústavy SR (predovšetkým čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 2) a v čl. 6 ods. 1

Dohovoru o ochrane základných ľudských práv a slobôd (ďalej aj „Dohovor“; porov. II. ÚS 9/00, I. ÚS 35/01, I. ÚS 26/94, IV. ÚS 156/03).

Súčasťou práva na súdnu ochranu a na spravodlivý proces je nepochybne aj právo na riadne odôvodnenie súdneho verdiktu.

Právo na spravodlivý proces vyžaduje, aby rozhodnutie bolo odôvodnené. Vyplýva to z potreby transparentnosti výkonu spravodlivosti, ktorá je inherentná každému jurisdikčnému aktu. Je korelátom práva účastníka prednášať návrhy aj argumenty, aby na ne dostal odpoveď. Odôvodnenie rozhodnutia je aj zárukou toho, že výkon spravodlivosti nie je arbitrárny. Je predpokladom toho, aby strany mohli účinne uplatňovať právo na opravné prostriedky. Napokon je predpokladom kontroly výkonu spravodlivosti zo strany verejnosti.

Súčasťou práva na riadne odôvodnenie je aj to, aby sa súd riadne vysporiadal so všetkými relevantnými námietkami účastníka konania. Nedostatočné vysporiadanie sa s námietkami účastníka konania spôsobuje nepreskúmateľnosť rozhodnutia.

Odôvodnenie má presvedčiť účastníkov konania, že rozhodnutie bolo výsledkom starostlivého zhodnotenia relevantných faktov, že nebolo len doprovodom vopred prijatého rozhodnutia a že nebolo svojvoľné. Z uvedeného dôvodu je preto potrebné trvať na logickej súladnosti (bezrozpornosti) a vecnej konzistencii odôvodnenia rozhodnutia, ktoré nemôže opomenúť dôležité skutočnosti a tieto ponechať bez odpovede.

Z podkladov súdneho spisu v posudzovanej veci je zrejmé, že žalobca v rámci žaloby namietal:

- **nesprávne právne posúdenie veci** - nemožnosť aplikácie režimu spoločnej veci na spoločný revír v zmysle § 139 ods.2 Občianskeho zákonníka,

- závažné **procesné pochybenia správnych orgánov**, spočívajúce v odňatí práva minoritných vlastníkov vyjadriť sa k predmetu konania, ako aj neobjasnenie právneho postavenia L. š.p. a súčasne vady v určení postavenia účastníkov konania, ktorí boli spoluvlastníkmi pozemkov tvoriacich poľovný revír Č.,

- poukázal **na rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva z 29. apríla 1999 týkajúceho sa sporu Chassagnou c/a Francúzsko.**, (v ktorom súd v obdobnej veci poukázal na diskrimináciu a potrebu ochrany vlastníctva, pokiaľ zo strany štátu došlo k zásahu do práv

vlastníkov pozemkov proti ich vôli v súvislosti s poľovníctvom), ktorého fotokópiu zároveň k žalobe pripojil.

Z obsahu napadnutého rozsudku vyplýva, že súd prvého stupňa v odôvodnení reagoval len na prvý žalobný dôvod, pričom nie je zrejmé, ako sa vysporiadal s námietkami a argumentmi žalobcu týkajúcimi sa zostávajúcich dvoch žalobných bodov, pretože z obsahu napadnutého rozsudku nevyplývalo, že by sa ďalšími žalobnými námietkami zaoberal vôbec.

Pokiaľ teda v posudzovanej veci ***krajský súd nepreskúmal komplexne žalobcove procesné i hmotné námietky, podľa názoru odvolacieho súdu postupoval nedôsledne***, a uvedeným postupom bolo porušené jeho právo na spravodlivý a riadny súdny proces, právo domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde ako aj zásadu spravodlivého procesu podľa čl. 46 ods.1 a čl. 38 ods.2 Listiny základných práv a slobôd. Ústavný súd SR už vyslovil, že „súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu“ (IV. ÚS 115/03).

V správnom súdnictve je súd viazaný žalobou vymedzeným rozsahom a dôvodmi preskúmania zákonnosti napadnutého rozhodnutia, čomu zodpovedá povinnosť súdu rozhodnúť o všetkých bodoch žaloby a v odôvodnení sa s nimi vysporiadať.

Najvyšší súd Slovenskej republiky preto musel napadnutý rozsudok podľa § 221 ods. 1 písm. f/ O.s.p. v spojení s § 250ja ods. 3 veta druhá O.s.p. zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie (§ 221 ods. 2 O.s.p.), a to bez toho, aby sa zaoberal hmotnoprávnou stránkou odvolania.

V ďalšom konaní prejedná vec v medziach podanej žaloby, ***dôsledne sa vysporiada so všetkými námietkami žalobcu, vrátane odvolacích námietok***, znova o nej rozhodne a svoje rozhodnutie aj riadne a presvedčivo odôvodní.

U nepreskúmateľného rozhodnutia nemožno hodnotiť správnosť relevantných právnych otázok ani vady správneho konania, preto bolo nutné takéto rozhodnutie zrušiť a otvoriť tým krajskému súdu procesný priestor pre vydanie rozhodnutia nového, ktoré nebude postihnuté zmieneným deficitom.

Pozornosti odvolacieho súdu neunikli zároveň ďalšie - zo súdneho spisu vyplývajúce - procesné pochybenia súdu prvého stupňa.

Súd prvého stupňa po zistení, že účastníčka správneho konania A. H. dňa 20. mája 2008 zomrela, si zadovážil síce jej úmrtný list, avšak pokračoval v konaní bez toho, že by zisťoval okruh dedičov po tejto poručiteľke, dokonca ju uviedol aj v záhlaví napadnutého rozsudku ako vedľajšiu účastníčku v 6/ rade. V ďalšom konaní bude preto povinnosťou súdu prvého stupňa zistiť okruh dedičov po tejto poručiteľke, s ktorými je potrebné následne vo veci konať a rozhodnúť.

Súd prvého stupňa tiež nevenoval náležitú pozornosť otázke právnej subjektivity vedľajších účastníkov v 2/ a 3/ rade, pričom v tomto smere neboli zadovážené žiadne listinné dôkazy preukazujúce ich právnu subjektivitu, rozhodol bez zadováženia relevantných dokladov, pričom nebolo vôbec skúmané, či za nich konali ich štatutárni zástupcovia.

Odvolací súd zároveň poukazuje na nesprávnu žurnalizáciu súdneho spisu.

V novom rozhodnutí rozhodne prvostupňový súd i o náhrade trov odvolacieho konania (§ 224 ods.3 v spojení s § 246c O.s.p.).

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu n i e j e prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 28. júla 2011

JUDr. Eva Babiaková, CSc., v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia :

Dagmar Bartalská